

IMA LYCAON PICTUSÉRT

1.

Testvéreim! Imádkozzatok Lycaon Pictusért, akit nevezek Nérukanak, kígyászkeselyűnek, vadkutyának, házi kedvencnek, süket ökörnek, sánta hiénának, nárcisztikus idiótának, és így tovább. Imádkozzatok értem is úgy, ahogy magatokért fohászkodnátok. Hogy kihez? Bárkihez, akihez ti szoktatok. Én nem hiszek semmiben, zavarosan kavarog az élet, mintha folyton forgószelek közepében állék, ritkán látok tisztán – hát ez a panaszsom.

Ndé tábornok országában születtem a meleg óceán mellett egy halászfaluban. Felénk az öböl vize tiszta, másfelé hordja a szemetet az áramlás, és bőven van hal, lehettem volna a legjobb halász vagy hálókészítő mester, csónakos. De én arra vágytam, bárcsak gyalogos lehetnék, vagy futár. Eleinte csak a menés iránti vágyból, és azért, hogy szép bőrcipőben, hiéna-foltos egyenruhában mutatkozhaszak, akár csak ők. Ndé hadseregének ruházatát anyámnak köszönhetően ismerem, aki boltot tart fenn a parton, és kínálja benne főként saját magát és különféle lepényeket, pálinkát. A sereg közeli vegyes bázisáról leginkább a futárok és a pilóták, a felderítők és az utászok látogatják anyámat, és mindenféle más nép, kósza vándor, átutazó vigéc. Fogalma nincsen arról, ki az apám.

Tízévesen kerültem a seregbe, és tíz évig voltam gyalogos. Egészen vígan teltek napjaim, de sokat koplaltam, hozzám tartozik a koplalás, lehet, az tart életben. A gyalogságba való felvételemkor és nemrégiben, amikor szerencsétlenségemre futárrá lettem, hogy örökre megjelöljenek és kipróbáljanak, teleszabdalták a hátamat Ghúl késével. Csak néhány hónapja vagyok Ndé tábornok 3. számú személyes futára. A hátamon a hegek viszkető kövér hernyók, még nem gyógyultak be teljesen. Nem tudok leszokni arról, hogy folyton és állítólag pimaszul kérdezzek. Emiatt a tábornok úgy szid, mintha megkehesedett és meg is rühösödött volna miattam. Miközben a helyes kivizsgálás módozatairól prédikál, melyek szerint az alany testét nem bántjuk, és nem is érintjük – eszelősen vakarózik, és ijesztő dolgokat oszt meg velem bizonyos *cordylobia anthropophaga* nevű lényről, amely a testében

lakozik. A tábornokot rendkívüli módon idegesíti az, hogyha valaki sokat beszél a jelenlétében, főként ha az illető hadar, akárcsak én. A beszélgetéseink rendszerint azzal zárulnak, hogy ő süket ökörnek, sánta hiénának és efféléknek nevez, és kerget, hogy menjek és végezzem a dolgomat, lehetőleg az utasítások szerint. Gyakran seggbe is rúg, vagy apró pofonokat ad. Ezt mástól nem tűrném el, de neki elnézem. Ndé tábornok a mi atyánk.

A tábornoktól levél formájában érkező *utasítások* meglehetősen homályosak szoktak lenni, olyasfélék, mint egy szerelmes dal, amelyben bárki lehet csalogány. Emiatt a homályban bolyongok, legújabb feladatomat illetően. Attól tartok, hogy a tábornok ki akar végezni, de szeretné ezt a lehető leglassabban véghezvinni, hogy gyönyörködhessen a szenvedésben. Erre vonatkozó elméletemet előadtam a 2. számú személyes futárnak, aki a vallomásom óta még erősebben megvet, mint korábban. Dögöljön meg! Nem értem, miért nevezik még mindig futárnak, hiszen esze ágában sincsen futni, és nem is tudna, legalább ezeresztendős. Annyira vén, hogy a neve közismert a kontinensen, ő az élő legenda, Ukame¹, avagy a Múmia. Miután végighallgatott, kifejtette, hogy nem is érti, hogyan cseperedhettem fel ekkorára, hiszen világos, hogy ütődött vagyok, márpedig az ütődöttnek semmi haszna, mert nem lehet rendes munkára fogni. *Előbb-utóbb kampóra kerülsz, mint a legtöbb házikedvenc* – biztat, amikor csak alkalma van rá. Mindketten a Mocsárban szolgálunk most, de ő a boltjában dekkol naphosszat, és pálinkát kotyvaszt magának vagy az ügyfeleknek, azonkívül ő tudja, mit csinál

A palotában azt terjesztik, hogy Ndé tábornok a maga bölcsességében sajátos módszereivel edz engem, mert ha valóban tévednék, azonnal kialakszna száradni a vaskampóra, mint bárki más, aki elvei ellen vét. Azt gyanítom, hogy igazat beszélnek, de nem vagyok benne biztos, semmiben sem vagyok teljesen biztos. Minden, ami körülvesz, gyanús is ugyanakkor.

Az Ndé szabta sors minden nap próbára tesz engem, egyszersmind függővé. Ez nem ellenkezik a természetemmel, a függésben mesterfokozatot értem el, a tudományág guruja vagyok, ha úgy tetszik. Anyám szerint menthetetlenül hülye, talán ennek köszönhetem azt, hogy még élek. Ezekkel a szavakkal valójában kedveskedik nekem, csak hát képtelen nem uralkodni fölöttem, hiszen ő mindeki fölött uralkodik, miért volnék én a kivétel? Narcisztikus idióta vagy aki önmagába szerelmes – mondja. A legnagyobb baj velem az, hogy nem értem az élet rendjét, a fent és a lent teljesen összeke-

veredik bennem, mintha az óriáskeréken szült volna, a Fény Városában. A magam tompa egykedvűségében azt gondolom, hogy halhatatlan vagyok. Ez a kóros elmeállapot, amelynek egyre mélyebb bugyraiba süppedek, talán az ő hibája is, nem csak született vadkutya-természetemé, amely arra készít, hogy vándoroljak helyről helyre, és egyenlőnek lássak minden testvért, miközben egyenlőség nincs. Nem sok ideje jutott a neveléssel törődni, sőt, most sincsen ideje rám. Rossz természetemért mégis apám okolható, bármelyik vén vadkutya volt is az. Ha egy kicsit hasonlítanék rá, máris jobban tudnék lavírozni a vastag mocsárban, ahol szerinte dagonyázom – mondja. Igaza lehet, de nehezemre esik bármit is elhinni abból, amit az emberek magukról és egymásról összehordanak, mert annak vajmi kevés köze van ahhoz, milyenek is ők valójában. Ndé tábornok személyes futárát az az átok sújtja, hogy időnként rákapcsolják egy-egy célszemélyre, azt pedig úgy kell vizsgálni a tanítások szerint, mint egy szerkezetet, ami meghatározott idő alatt szét kell tudni szedni, majd összerakni, valahányszor csak javításra szorul, vagy szemléltetni akarjuk a működését. A tábornok atya a küldetést vért komolyan gondolja, én pedig hibát hibára halmozok, hiába vezetem be a jegyzőkönyv megfelelő rovataiba, hogy mi is történt aznap, mit mondott, mit tett, mit gondolt! – a megfigyelt, mert a homály csak vastagszik, és dagad, és örök a ködszitalás az agyamban.

Bárcsak újra egyszerű gyalogos lehetnék, és gondolhatnám a magam gondolatait. Így folyton a másét kell figyeljem, és ettől teljesen elvesztem a fejemet. Túlságosan hasonulok az áldozattal, mondja anyám, aki nem tud megszokni erről az *áldozatozásról*. Az ő idejében állítólag még így hívták. Az, hogy: 'megfigyelt', 'célszemély', 'alany', megnevezésnek túl lágy, és főként hamis, hiszen ma is ugyanúgy kampóra akasztanak, vagy megsütnek gúlába rakva, akár csak korábban, semmi nem változott.

2.

Athanasziosz atya két hétig kutyagolt sovány és girhes vezetője nyomába a fővárostól a misszióig, ahová szolgálni érkezett. Amikor az őt fogadó, barna csuhába öltözött nővérek meghallották, hogy milyen sokáig tartott az út, nyerítve felröhögtek. A mocsárbeli futárok naponta kétszer is meg tudják tenni a Mocsár–Főváros távot, ha megfelelő élelmet kapnak, és elkerülik a vadakat. Athanasziosz úgy érezte, szégyenteljes dühében menten lángpallossá vagy tüzes istenyilává változik, és a nézésével gyújtja fel az egész

kócerájt. Bosszúvágját nehezen palástolva fizette ki a málhahordozót, aki tébolyultan vigyorgott, miközben a bankjegyeket leszámolta. Mire megkérhette volna a nagyra nőtt vándorsáskákra emlékeztető fogadóbizottságot, hogy sebesen kavarjanak neki egy életet adó rumos koktélt, a nővérek egy lobogó köntösű csapata átvágtatott a sátrak közötti téren, egyenesen a számára kijelölt kórházi létesítménybe. A hordágyon artikulálatlan hangon óbégatott valaki. Ismerős hang – nyögte Athanasziosz, és rögvest arra gondolt, a sivatagban való céltalan kóricálástól biztos elment az esze. Mit keresne itt, ezen az elátkozott helyen valaki ismerős?

3.

Alois² fel-alá mászkált Endi Boo házában, nem találta a helyét. Néruka már harmadnapja elment, ki tudja, merre bóklászik, talán abban a halászfaluban van, ahol az anyja lakik, és ahol egyszer Alois is járt. Homályos emlékfolt a meleg óceán, a pálmabetűs házak képe, az ottani emberek arca, távoli az az idő, amelyben Néruka még nem is létezett.

A kecske panaszosan rázendített a délutáni mekegésre, amelytől jobb minél távolabb lenni, megszakad az ember szíve a részvételtől, vagy éppen ellenkezőleg, felébred benne a gyilkos ösztön. Alois úgy döntött, a Misszió lesz a legalkalmasabb hely az alámerüléshez, messze a kecskemekegéstől. Mire a nővérek észbe kaptak, teleette magát extra minőségű tókkijó keksszel, amelyet áfonyakender porába forgatnak, és egy is elegendő a boldog rövidzárlat állapotának előidézéséhez. Utóbbi beszámolók szerint egy kis ideig félrebeszél, hosszú szárú füvekről és hirtelen támadt viharokról hadovált, meg egy Sebastien nevű szentről, akit halálra nyilaztak a legenda szerint. Később rángatózni kezdett, és hányt. Mikor észhez tért, úgy gondolta, ímé, a feltámadás, mégis létezik a mennyeknek országa. A kórházsátorban fényesség volt, ismerős arc hajolt fölé.

Athanasziosz atya szíve nagyott rúgott, amikor felismerte a félholtan fekvőben Aloist. Megszaglászta az elesett, akiből rumos kóla jellegzetes illata áradt, és valami, ami leginkább a bajuszpödrő viasz, napon aszalódó bőr és fővő ecet szagára emlékeztette. Athanasziosz eszelősen keresni kezdte a táskájában a szőlőcukrot, a glukózinjekciót, az inzulint, az orvosi köny-

² Mpumbavu, azaz a Bolond, a szomszédság szerint.

vét, az egyetlen, amelyet valahogy meghagytak neki ezek a barbárok, akik közé vezekelni és megigazulni jött.

Nemzetünk koszorúslányokat küldött Ndé tábornok seregébe? – kérdezte elhaló hangon Alois. Holtsápadt volt és verejtékezett. Athanasziosz vérben forgó szemekkel nézett rá. Nem bánná, mondta, hogyha a kedves páciens mégis meggondolná magát, és kezdeti tervei szerint a feltámadás helyett önként távozna a földi létből. Az atyában vad csörömpöléssel szakadt fel a zsilip. Úgy érezte, a feltörő emlékek súlyosak, mint egy ólomkabát, amelyből hasztalan próbál kivetközni az ember. Mindaz, amit törölni szeretett volna, a sok felelőtlen örület, amelyet egy másik életben véghezvittek, tündöklő fényességben sziporkázik ismét. Az atya a torkát köszörülte, és fuldokolva köhögött, azt remélte, belehal, vagy legalább hosszabb időre elájul.

A Misszió állandó hívei nagy zshivajgásban arra vártak, hogy bejelentsék, a Mpumbavu³ feltámad, mint a múltkor, vagy elhunyt végre. Nem tudták, mit szeretnének jobban, a legutóbb arra szavaztak, hogy bárcsak kifeszülne végre, mert biztos miatta jött a fejükre az aszály, de akkor túlélte a krízist, és emiatt egyesek azt kezdték terjeszteni, hogy jobb, ha vigyáznak rá, mert szerencsét hozhat.

Így megy ez errefelé – sóhajtott Alois a sátorlapra bökve. Nemsokára ki kell menj, öregem, kezded a műszakot. Majd jelentsed be, kérlek, hogy élek, és vigyél nekik egy marék tókkijó kekszét, áldó kezdeddel osszad szét, annak fognak igazán örülni, nem a jó hírnek. A kekszért jönnek, tudod. A bánat egyébként, amiről a múltkor kérdeztél, nem is fekete madár, inkább színét vesztett ólomkatona – mondta. Az atya hitetlenkedve rázta a fejét, mint aki nem hajlandó elfogadni, hogy ez a hátborzongatóan idegesítő rémes villogás a valóság. Kétségbeesetten kérlelte a nemrégiben megismert Jóistent, hogy világosítsa meg, mit tegyen most, amikor nincs mit tenni? Ám az Úr makacsul hallgatott, a világegyetem pedig égetően közömbös maradt. Az atya hitének gyöngé kartonpillérei roskadoztak, és újra felismerte magában a sírós kismacskát, akivé összegömbölyödni vágyott.

De mégis, hogy a fenébe lehetséges ez? – kérdezte oly lepusztultan, mint ha most ütne ki rajta a kétheti vallásos révületben megtett kódorgás minden fáradtsága. Ne is kérdezd! – jelenette ki vidáman Alois. Fenemód gyorsan helyrejött, nincs már neki sok hátra – állapította meg az atya, és dühbe gurult. Még hogy ne kérdezze! Évek óta se kép, se hang, gyanútlan fecsegők megbízhatatlan meséiből hallottunk egymásról, és akkor tessék! Ezen

³ Alois, mások szerint.

a lehetetlen helyen talállak, félig elpusztulva, te meg közlöd velem, hogy a bánat színét vesztett ólomkatona. Nem vagy te nagyon-nagyon bolond, és nem örülten beteg, ez a helyzet – hadarta Athanasziosz, és fel-alá mászkált a sátorban, mint aki keres valamit, de maga sem tudja, mit.

Mit parázol, miért ne lehetnék én itt? Hazajöttem. Megboldogult uram, a Huru Rubani révén ez a hazám, és földje számomra szent, a férjem meg az örök vadászfelhőkben repked, mindörökké, Ámen. Szóval, inkább én kérdezem, hogy te mi a jó eget keresel vajon itt? Légy türelmes, fiam, hogyha engem vagy az üdvözülést... – jelentette ki Alois, és vihogott.

Hiú dög, azt hiszed, körülötted forog a világ? És mióta prédikálsz ilyen szépen, versbe szedetten? – kérdezte az atya, és idegesen rebtent fel, amikor a szolgálatos nővér belépett. Még nem szokta meg, hogy a szemüket is alig látja frissen fogadott élettársainak, bármit is jelentsen ez.

Itt van Néruka Alois. Azt hiszem, hazamehet – mondta a nehézkes járású nővér, aki leginkább tisztességben meggörnyedt patkolókovácsra emlékeztette az atyát. Míg ő azzal volt elfoglalva, hogy valahogy kiterelje magát a pánikból, Alois kedélyesen duruzsolt a patkolókovács alkatú nővérnek.

Kedves Néruka. Ugye milyen kedves fiú? Mondja meg neki, hogy napnyugtakor majd megyek, várjon csak rám, főzzön addig egy jó erős levest, felőlem a kecskét is megsütheti, úgylis arra vágyik már mióta! És olvasgassa az Ószövetséget, mert ki fogom kérdezni – mondta Alois, és félreértetlen mozdulatokkal jelezte a kovácstermetűnek, hogy kint tágasabb.

Néruka? Ő az új szeretőd? – kérdezte döbbenten az atya.

Figyelj, Eszlári, ha kívánod, a tied is lehetek – incselkedett Alois. Athanasziosz megborzongott, és idegesen nézett körül. Ne mondd ki ezt a nevet soha többé! – sziszegte. Álmomban se? – kérdezte Alois, és lehámozta magáról koszos köntösét. Kéri szépen az atyát, mondta kislányos hangon, hogy hozza be a mosóteknőt, és hozzon langyos vizet, és kérjen szappant a nővérektől, és aztán fürödjenek meg mindketten, mint a régi szép időkben ott a világ túlsó felén, ahonnan erre az oldalra gondoltak túlsóként. A földrajzba és emlékekbe belebonyolódva Athanasziosz atya cölibátusának harmadik esztendejében ismét a testi vétkek útjára lépett. Az aktus megviselte őt, de sikeres volt. Az esemény utáni bánat úgy hullt reá, mint a kiadós és hideg őszi eső.

Napnyugta után Néruka vonult be a kórházsátorba a karóráját lobogtatva és pattogó, vezényszavaknak tűnő hangokat adva ki magából. Dühösen mérte végig az Alois mellett gubbasztó félmeztelen Atahanszioszt.

Maga meg mi a fenének jött ide? – kérdezte.

Ismerjük egymást? – bámult rá döbbenten az atya. Ez a bérgyilkos a babád most? – kérdezte Aloistól, aki üdvözülten mosolygott és bólogatott.

Ideje öltözni és lelépni innen, vár a kecske! – ugatta Néruka.

Megsütötted végre? Hagyd szegény atyát, nem tud nekem békét hagyni, állítása szerint azért, mert én nem hagyom békén őt, de ne bonyolódjunk bele – mondta Alois, és Néruka háta mögé húzódott, mintha az apukája volna.

Elintézem én, nyilazom le, nyuvasztom meg, töröm el a nyakát, ontom ki a vérit – hergelte magát Néruka. Az atya ülve maradt, mert úgy saccolta, hogy a harcias kisfiú nagyjából a mellkasáig érne, ha mégis felemelkedne. Szomorúan nézte Nérukát, olyan tekintettel, amellyel ketrece sarkába szorul vén kan disznó néz a vég órájában. Szemei éppen úgy kiguvadtak, mint szegény disznónak, aki megértette, hogy ennyi volt, vége. A kan disznóval ellentétben Athanasziosz atya nem szűkölt, és nem sivalkodott félelmében, csak verejtékezett. Leszarta, hogy hamarosan elvághatják a torkát, utána pedig feltrancsírozzák, és belefőzik a napi levesbe. Valójában szeretne volna ezt, csak minél hamarabb túl lenni rajta, és levesként üdvözíteni, átlényegülni, és újra tiszta lélekként szabadon repülni. Végül is azért választotta a Mocsarat, mert a lehetséges állomáshelyek közül ez tűnt a leginkább halálosnak.

Nem tudsz tőle megszabadítani, belém kódolta magát a spermiuma által – jelentette ki Alois, és zavartan felvihogott. Néruka komoran nézett rá. Már megint olyan idegesítően hülye vagy! – korholta, miközben kecsesen, mint vadászó gázlómadár, felemelte a jobb lábát. Cipője orrát beledörzsölte a nadrág szárába, majd maga elé nyújtva a lábfejét, megvizsgálta, hogy elég fényes-e. Atahansziosz megbabonázva nézte a pipiskedést, el volt varázsolva. És a kis kurva milyen ügyesen idomítja a vén öszvér kancát! – kuncogott magában, de ezt azonnal meg is bánta, mert ki tudja, lehet, hogy már egy pihekönnyű rossz gondolat is elronthatja a kedvező nirvána esélyeit. Míg ezeken tűnődött, Alois kézen fogta az egyenruhában feszítő Nérukát, és kísértáltak a táborhelyről.

Kígyászkeselyű – villant be az atyának, és felkavarodott a gyomra, elszédült, kettős látása lett, és arra gyanakodott, hogy agyvérzés érhetne, vagy megbolondult, ilyen az, amikor az ember végérvényesen becsavarodik.

4.

Kora hajnalban az atya kerengett az oszlop körül, amelyre a hangszórót erősítették, hogy a Misszióban is tisztán hallják Ndé tábornok tanítása. A hangszórók egyelőre némák, de az atya fejében iszonyúan megnőtt a zaj.

Nem tehetek arról, hogy így döntött helyettünk a sors – jelentette ki Alois, amikor megpróbálta kivallatni, hogy megtudja, ki küldte, milyen célt szolgál a jelenléte a Mocsárban, mely helyről valószínűleg maga Isten sem tud. És ahol ő, Athanasziosz valóban koszorúslány patkolókovácsok és gerelyvető bajnokok között. Akik pénteken rózsaszínű csuhában kerengnek össze-vissza, majd meglátod, csodaszép – szólt Alois, és esküdözött, hogy nem küldte senki, jött magától.

Nem mondom el, hogy mit gondolok erről, mert tartok tőle, hogy nem tudnád a kellő komolysággal kezelni az információkat! – jegyezte meg Athanasziosz bosszúsan.

Tartsd meg magadnak az értékes tudást, és viseld a terheit – jelentette ki kenetteljesen Alois, és az atya szívesen felpofozta volna, de érző és igazulni vágyó lélek ilyent nem tehet. Ha én lennék ennek az országnak a királya, száműznék – mondta neki, és rágyújtott, évtizednél hosszabb absztinencia után.

5.

Jól van? – szólította meg a Főnövér. Athanasziosz az oszlopnak dőlve, megbabonázva hallgatta Ndé tábornok koppanó és recsenő, vicsorgó és dübörgő szavait, melyeket alig értett, de az üzenet teljesen világosan kirajzolódott. Zavarodott tekintettel bámult a Főnövér arcába, ő volt az egyetlen, aki fedetlen képpel mászkált a seregben. És ugyancsak az egyetlen, akit az atya valódi nőnek vélt. Szoknyája ráncaiból noteszt halászott elő, és felolvasott néhány válogatott gondolatot Aloisról. Miszerint súlyos zavar van a fejében, nem tudni, mi a frászt keres a Mocsárban, és az is rejtély, létezésére miért van szüksége a világegyetemnek. Nérukával él Endi Boo házában, de másokkal is találkozzat jószántából, vagy azért, mert muszáj. Például Ruz Babával, aki a rossz nyelvek szerint Ndé tábornok főgépésze, vagy Kiongozi Kiuméval, aki a mocsárban élő törzsszövetség vezére. Sokat iszik, dohányszik, és imádja az angyaltrombitát meg a tókkijó-port. Ettől a kombótól összeviszva hadovál, ha eszénél van, segít, elég rendszeresen dolgozik

a Misszióban, amit éppen kell, varrni is tud, igaz, nagyon lassan. A legjobban az intrikához ért. Ismeri Ndé tábornokot, és a tábornok is őt.

A Főnővér elnémult, és Athanasziosz a feszült csendből rájött, hogy most ő következik, elő kell adja a saját történetét. Akadozva fogott hozzá, és csak remélni tudta, hogy majd a fáradtság számlájára írják a dadogást, és nem gondolják azt, hogy hazudik, mint ahogy tette. A nővér unott tekintettel követte az atya hadoválását, de végighallgatta, mert az Úr is lám milyen türelmes. Semmi szüksége nem volt a mesére, Szomorú Lótekintet leveleiből azt is megtudták Athanasziosz atyáról, amit egyáltalán nem akartak tudni.

A nővérnek tetszett az atya bárgyúnak tetsző naivitása, tagbaszakadt termete, húsos orra, és zengő hangja is. Alig várta, hogy nekiláthasson az átnevelésének.